

რატომ გადამარა მიძინარე "ტისურის პრინცესა" საბჭოთა ხედისუფდებამ ?

ეს უცნაური ამბავი რუსეთში 1969 წლის სექტემბერში მოხდა. კემეროვოსთან, ტისურის რაიონის ს. რუჟავიკში ნახშირის საბადოზე მუშაობისას, 70 მეტრის სიღრმეზე მაღაროედი კარნაუხოვი ორმეტრიან მარმარილოს სარკოფაგს

ნაანწყდა .

სამუშაოები იმნამსვე შეწყდა, სარკოფაგი ამოიტანეს და მისი გახსნა სცადეს. ნაპირები საგომავით იყო დაფარული, რომელიც დროთა განმავლობაში გაქვავდა, ამიტომ მუშები მის მოცილებას ინსტრუმენტებით ცდილობდნენ. მზის შუქისა და სითბოს ზემოქმედებისგან საგომავი გამჭირვარე სითხედ იქცა და დაიღვინთა. მწვავე შეგრძნების ერთერთმა მოყვარულმა ეს სითხე ენითაც გასინჯა, იგი ერთ კვირაში შეიშარა, თებერვარში კი სახლთან გაყინული იპოვეს. სარკოფაგის სახურავი იღეაღურად იყო გამოყვანილი, მეტი სიმჭიდროვისთვის შიდა კიდე დაკუთხური იყო და მტკიცედ ეჭიდებოდა სკივრის 15–სანტიმეტრიან კედლებს. გარე დათვარიერებით ეტყობოდა, რომ არტეფაქტი 250 სმ სიგრძის, 80 სმ სიმაღლისა და 90 სმ სიგანის მარმარილოს მთლიანი ნაჭრისგან იყო გამოთლირი და კარგად დამუშავებული. სარკოფაგის გახსნამ, კი იქ მყოფნი შოკში ჩააგდო. სარკოფაგი ავსებური იყო კრისტაღურად გამჭირვარე ვარდისფერ–ცისფერი სითხით, ხოლო მასში 30 წრამდე ევროპური გარეგნობის ურამაზესი, მაღარი, ტანადი ქარი ესვენა. ცისფერი დიდი თვარები ფართოდ ჰქონდა გახედილი, ხშირი ქერა თმა წეღამდე სწვდებოდა და მოკრედ შეჭრიდ ფრჩხილებიან ხედებს ფარავდა. ტანზე

ქათქათა, გამჭვირვადე მაქმიანი კაბა ეცვა, რომის მკვდები ფერადი ყვავილებით იყო მოქარგული. ქვედა საცვრები არ ჰქონდა. ქარი უფრო მძინარეს ჰგავდა, ვიდრე მიცვარებუდს. სასთუმადთან შავი, ცარი მხრიდან მომრგვარებუდი რითონის შავი კოლოფი ელო, ასე 25×10 სმ ზომის.

კუბო გახსნიდ მდგომარეობაში დაახლოებით დღის 3 საათამდე იდგა. სასწაურის სანახავად მთელი სოფელი შეიკრიბა. რა თქმა უნდა, უფროსობასაც შეატყობინეს. რაოინური ცენტრიდან უმადვე ჩამოვიდნენ სამხედროები, მირიციის და სახანძრო სამსახურის თანამშრომლები. მინდორზე ვერტიმფრენი დაეშვა, იქიდან სამოქალაქო სამოსში გამოწყობილი „ამხანაგები“ ჩამოსხდნენ, ყველა გაათრთხილეს, რომ ადგირზე გადამდები დაავადება იყო და მოსახლეობას ახლოს მიკარება აუკრძარეს. ხორო სარკოფაგს ვინც შეეხო, აღწერაზე აიყვანეს, თითქოს სამედიცინო გამოკვრევისთვის. მათ სარკოფაგის თვითმფრინავში შეტანა დააპირეს, მაგრამ სიმძიმის გამო ვერ შეძრეს. გადწყვიტეს გამჭირვადე სითხე ამოეტუმბათ, თუმცა როგორც კი სითხე ამოიღეს, გვამმა გაშავება დაიწყო. სითხე კვრავ სარკოფაგში ჩაასხეს და სიშავეც უმადვე გაქრა, ქარის დოყებს სილაჟლაჟე დაუბრუნდა. კუბო დახურეს და თვითმფრინავში აიტანეს, საგობავის ნარჩენები მიწასთან ერთად აფხიკეს, ცეროფნის პარკებში მოათავსეს და თვითმფრინავი ნოვოსიბირსკში გაფრინდა.

ბერჩიკურის ტბა (ტისურის რ-ნი)

ხუთი დღის შემდეგ სოფელში პროფესორი ჩავიდა და მოსახლეობას

წინასწარი დაბოროტორიული შედეგები გაააცნო. მან განაცხადა, რომ აღმოჩენა ისტორიის არსს მთლიანად შეცვლის და უახლოეს მომავალში საბჭოთა მეცნიერები კვლევის შედეგებს გაასაჯაროებენ. მან აღნიშნა, რომ სამარხის ასაკი სურ მცირე 800 მილიონ წელს შეადგენს. ქარი პარეოზოის ერის ქვანახშირის პერიოდშია დაკრძალული, დედამიწაზე დინოზავრების გამოჩენამდე, ქვანახშირის ფენების ჩამოყალიბებამდე, ანუ როდესაც ჩვენი პრანეტა მცენარეთა სამყაროს წარმოადგენდა. თავდაპირველად სარკოფაგი ულრან ტყეში ხის სამარხში იდგა, დროთა განმავლობაში სამარხი მიწას გაუსწორდა, დაიშარა და ასობით მილიონი წლის განმავლობაში უჟანგბადობის პირობებში ნახშირის მონოლიტურ ფენად იქცა. ასევე დაადგინეს, რომ ცივილიზაციის დონე, რომელსაც პრინცესა მიეკუთვნება, დღემდე ცნობილ ყველა ცივილიზაციას აღემატება, რადგან კაბის ნაჭრის წარმომავლობა სამეცნიერო ანალიზს არ ექვემდებარება, მსგავსი მასაღის შექმნის ტექნიკა კი ჯერ არ შეუქმნიათ. პროფესორმა განაცხადა, რომ ვერც ვარდისფერ-ცისფერი სითხის შემადგენლობა დაადგინეს, მხოლოდ ზოგიერთი კომპონენტის დადგენა შეძრეს, რომლებიც ხახვისა და ნივრის უძველესი სახეობებისგანაა მიღებული. რკინის კოლოფზე პროფესორს სიტყვაც არ დასცდენია. რექტორის წასვრიდან რაიონურ გამეთში მომხდარის შესახებ მცირე ცნობა დაიბეჭდა. სოფლის მაცხოვრებლებმა პროტესტი გამოთქვეს, რომ ამხედა სენსაციის შესახებ მხოლოდ სამი წინადადება დაიბეჭდა. ამის გამო, ტისურის რაიონს მიღრიციამ ადგა შემოარტყა და მოსახლეობას აღნიშნური გამეთის ნომრები ჩამოართვა, სამარხის ადგილი კი გურმოდგინედ გადათხარეს და მიწა მიაყარეს.

1973 წელს, როდესაც მთავრობის აზრით, სიტუაცია ჩანყნარდა, ბერჩიკურის ტბის კუნძულებსა და სანაპიროზე, სარკოფაგის აღმოჩენის ადგილიდან 6 კმ-ში მკაცრად გასაიდუმღოებურ პირობებში მსხვირმასშტაბიანი გათხრები განხორციეღდა. სამუშაო მონაკვეთს მიღრიცია და სამხედროები იცავდნენ. თუმცა შუბი ხადთაში არ დაიშარებაო, გათხრებში მონაწიღე მუშები რაიონის მაღაზიაში შეთვრნენ და წამოცდათ, რომ კუნძუღებზე უძვეღესი, ქვის ხანის დროინდელი სასაფღაო იყო აღმოჩენიღი. დეტაღების გამხეღაზე უარი თქვეს, თუმცა სოფღის მაცხოვრებღები საკუთარი თვარით ხეღავდნენ, რომ ტბასთან პერიოდუღად მოღიღდა ვერტმფრენი და რაღაცეები

მიჰქონდა. ხორბო ბერჩიკურის ტბის სანაპიროზე უამრავი გადათხრილი და შემდგომ მიწით მიყრილი საფრავი დარჩა.

ამ ისტორიაში ყველაზე საინტერესო კი ის ფაქტია, რომ „ტისურის პრინცესა“ ბარბამირებული არ იყო, როგორც მუმიო, არამედ ანაბიოზის მდგომარეობაში იმყოფებოდა. ამაზე ის ფაქტი მოწმობს, რომ მისი გრძელი თმა ბოდოში დაწნური იყო, ზედა ნაწილი კი მოშვებული. ანუ როდესაც ქარი სარკოფაგში წვებოდა, მას ნაწნავი დაუწნეს, ანაბიოზში კი სასიცოცხლო პროცესები არ წყდება, არამედ შენეიდება ხორმე, ამიტომ დროთა განმავლობაში მისი თმა გაიზარდა...

ცხადია, რომ ეს საქმე დღემდე გასაიდუმლოებულია. თითქმის ყველა უშუალო მოწმე გარდაიცვარა, ხორბო სამხედროებიდან მხოლოდ ერთმა პორკოვნიკმა დაარღვია დუმილი. აღნიშნული პიროვნებაც მწირ ინფორმაციას გვაჭვდის, და მხოლოდ აღმოჩენის ნამდვირობის ფაქტს ადასტურებს. „ტისურის პრინცესის“ გადამადვას ზოგი ცივი ომის მიზეზით ხსნის, ვითომდა იმ პერიოდში ბერჩიკურის ტბასთან რამდენიმე უცხოური ჯაშუშიც დააკავეს, სსრკ კი ვითარების გამწვავებას ერიდებოდა. სხვა ვერსიით, ათეისტურ ხედისუფრებას არ სურდა აღმოჩენის აღიარება, რადგან ეს დარვინის თეორიას სრულიად უარყოფდა და ისტორიის ჩვეურ აღქმას თავდაყირა დააყენებდა.

www.premiumi.ge

სურ მარე მკითხვერს შევთავაზებთ მასარებს ადთაისა და ჩინეთში აღმოჩენილი მსგავსი შემთხვევების შესახებ.